

EEN VERRASSEDE ONTMOETING.

ALS het najaar inzet, de boeken zich beginnen op te stapelen op mijn werktafel en ik lees, al wat ik kan, kom ik te leven in een bonte kring van figuren, die me veel of weinig zeggen, die ik duidelijk of slechts schemerachtig ontwaar.

Doch te zelden komt er een volledig mens, een echt, heerlijk kind op me toe. Te zelden tref ik een boek aan, dat zich boven de middenmaat verheft.

En zie, daar heb ik van de week Tante Betsy ontmoet, en ik ben verrukt van haar — echt blij met de kennismaking.

Ik zie haar vóór me: „groot als een man, maar zich gemakkelijk bewegend en goed gekleed”. Ik hoor haar stem, die „wat erg luid” is, omdat ze haar leven lang „precies alles had kunnen doen, wat zij zelf wou en zich nooit om iemand had bekommerd.”

Dat wil zeggen: er zich niet om bekommerd had, wat de mensen wel van haar denken zouden. Want overigens was immers juist haar hele leven één liefde en zorg voor haar neefjes en nichtjes?

Tante Betsy. Ik ben de schrijfster Johanna Kuiper dankbaar voor mijn kennismaking met deze origineelste aller tantes, met deze parel van het zuiverste water. Hoe geniet ik, als ik haar luide stem meningen hoor verkondigen, die altijd rechtstreeks de kern der zaak raken. Hoe geestig weet ze haar meningen in te kleden! Hoe geestig weet ze haar opmerkingen te maken over wat haar al of niet bevalt in haar nichtjes en de jongelui, die op de aardige meiskes afkomen als vliegen op de stroop?

Johanna Kuiper schreef: „Mieps en Gé op reis naar Zweden”, kreeg het geïllustreerd door Miep de Feyter en liet het verschijnen bij Gebr. Kluitman, Alkmaar.

Mieps en Gé worden op die reis meegenomen door tante Betsy, omdat . . . ze zijn blijven zitten. „Natuurlijk meen ik het,” zegt Tante, als haar telefonische uitnodiging niet wordt geloofd. „Ik reis niet alleen en ik wil ook niet van die eigenwijze kinderen mee hebben, die denken, dat ze alles weten, omdat ze mooie cijfers op hun rapporten krijgen.” En dan hangt tante de telefoon op de haak. Aan de andere kant moeten ze nu zelf maar uitmaken, of ze Tante geloven willen of niet.

Mieps en Gé zijn nichtjes van elkaar en van Tante.

Gé vindt, dat Mieps een beetje te veel op Tante lijkt, zo groot en zwaar, zo'n harde stem. En door het hele boek heen is de verhouding tussen de twee niet al te schitterend, al is eind goed, al goed.

Het gezelschap reist op een hete zomerdag per trein naar Hamburg en zal daar de boot nemen naar Visby.

Kostelijk is Tante in haar laconieke opmerkingen.

De meisjes zuchten en steunen van de hitte en vragen Tante, of ze niet smelt.

„Ik?” zegt tante Betsy bijna verbaasd. „O nee, warm zijn is niets dan een slechte gewoonte — heus. De meeste mensen worden heet van angst als ze de zon zien. Je moet niet bang zijn. Dan heb je ook nergens last van.”

Verkwikkend is het te lezen, hoe open en eerlijk tante Betsy met de meisjes spreekt over het succes, dat beiden al dadelijk bij de jongelui in de trein en later op de boot hebben.

Ze wenst van haar nichtjes geen ontkenningen en verstopperijtjes. Als Mieps onschuldig zegt: „Gé vond hem zo aardig,” en Gé geprikkeld loskomt: „Zo aardig, zo aardig, daar heb ik niks van gezegd,” dan komt tante kalm: „Daar hoeft je je anders niks voor te schamen, hoor, want die is aardig. Heel aardig zelfs. Als je nooit tegen een mallere aanloopt, dan kan ik je gelukwensen!”

Op de boot kan de grote Tante het niet uithouden in haar „smalle griffelkoker, die ze hier een bed noemen”. Ze stelt voor, aan het dek de zonsopgang te gaan aanschouwen en decreteert: „Veel slapen is niks dan een gewoonte, net als veel eten.”

Als de boot enkele dagen vaart, moet er natuurlijk een „bonte avond” gegeven worden. Gé, die danseres-idealen heeft en een dans zal uitvoeren, is verschrikkelijk zenuwachtig.

Anderen zouden het veiliger hebben gevonden, deze toestand te negeren. Tante niet. Die pakte met haar grote, stevige hand Gé's kin en tilde die op. „Flink zenuwachtig, kleintje? Doodsbenauwd een gek figuur te slaan en vreselijk spijt, dat we 't afgesproken hebben? Dat is best. Zonder benauwdheid komen we er niet. Alleen domme mensen en mensen, die niets kunnen, hebben zelfvertrouwen. Hoe banger je bent, hoe beter 't zal gaan. Mijn moeder zei zelfs, dat je geen lekkere taart kan bakken, of je moet er voor in de benauwdheid zitten.”

Tante heeft wel duidelijk gezegd, dat ze „in die vier weken geen zin heeft, de meisjes op te voeden.” Maar haar hele zijn jegens haar nichtjes is niet anders dan de prachtigste, nobelste, puurste opvoeding.

Versnelde opvoeding. Vier weken met zo'n tante, sprankelend van geest, stralend van gaven des harten.

Zoals dat meer gaat, blijven gedurende de hele reis dezelfde mensen om elkaar heen zwerven.

Zo komen Tante en de nichtjes op haar tochten door Zweden telkens hun reisgenoten van trein en boot tegen. Mieps en Gé ontmoeten telkens Eric Anderson. Beiden ontvlammen ze voor hem. Maar hij ziet slechts Mieps, en dat is heel moeilijk voor Gé, die zich bitter verongelijkt acht, achteruitgezet, geduwd, door Mieps.

Dan blijkt, dat tante Betsy meer kan, dan grapjes maken en meer beleefd heeft dan louter vreugde. Ze weet Gé aan het praten te brengen.

„Hoe is het, mijn kleine Grietje, we zien er zo bedrukt uit de laatste dagen?”

„U ziet best, dat Eric Mieps aardiger vindt dan mij,” zei Gé bitter.

„Als Mieps er is, ziet hij ons haast niet. Aan mij . . . aan mij denkt hij net zo min als aan U.”

„En als dat nu eens waar was,” zei tante, en haar stem werd zacht. „Als Eric Anderson werkelijk veel om Mieps gaf, om onze dwaze, vrolijke Mieps, zou jij dat dan naar

vinden? Ze zouden een aardig span zijn, die twee frisse, vrolijke kinderen."

"En dan kan ik zelf een oude vrijster worden!" barstte Gé uit.

"Kind, het is de laatste jongeman niet op de wereld," zei tante troostend.

Maar toen Gé haar, zonder een woord, maar met een vuurrode kleur aanzag, werd haar toon weer ernstiger.

"Misschien word je een oude vrijster, dat kan. Het komt zeker voor, dat je in je jeugd zoveel van iemand houdt, dat er later nooit meer een ander kan komen, dien je je hele hart kan geven. Dat komt voor. Ja."

En nu was het tantes stem, die even trilde, en Gé greep haar hand.

"Tante! U! ik dacht, dat U alleen maar grapjes kon maken over die dingen!"

"Ik kan er ook grapjes over maken!" zei Tante, en ze lachte alweer. "Want zie je, kleine Griet: er is heel veel, wat je nu dooernstig meent en waar je later om zult lachen. Misschien zul je later lachen, als je aan Eric terug denkt, omdat je meende, dat er iets ernstigers achter zat. Maar 't kan ook zijn, dat je hem nooit kunt vergeten, terwijl hij jou wel vergeet. Dat is heel naar . . . Maar daarom is je leven nog niet verknoeid. Je kunt toch een sterk, flink mensenkind worden, waar de mensen van houden en waar haar kennissen op rekenen kunnen als een flinke, lieve vriendin."

Gé voelt heel goed, dat hier vóór haar zit de vrouw die niet vergeten kan, maar toch haar leven niet verknoeid heeft. Maar Gé moet nog even aan haar jaloersheid uiting geven: "Ondertussen zal Mieps alles hebben, wat ik me heb gewenst."

Dan zegt Tante: "Als je verdriet hebt, zal ik proberen je te helpen. Maar als je jaloers bent op zo'n lief kind als Mieps, zal ik je plagen, wat ik kan!"

De grote bekoring van dit boek ligt in de volmaakte waarachtigheid van de omgang tussen Tante en de nichtjes. Het is een heerlijk boek voor zestien- tot achttienjarigen. Maar als die het dan gelezen hebben, moeten haar moeders en moederlijke vriendinnen het ook lezen.

Van Tante Betsy kunnen we leren, hoe de sfeer van volkomen vertrouwen tussen kind en opvoeder bereikt kan worden — en daarbij fleurig blijven.

"Mieps en Gé op reis naar Zweden". Jammer, dat de schrijfster geen andere dan die alledaagse naam kon vinden. Maar het is een Zondags boek. S. LUGTEN-REYS.